

บทที่ 2

ห้ามเข้าเขตกำหนด

ห้ามเข้าเขตกำหนด คือการห้ามมิให้เข้าไปในท้องที่หรือสถานที่ที่กำหนดไว้ในคำพิพากษา (มาตรา 44) การห้ามเข้าเขตกำหนดดังกล่าวนี้ ต้องกล่าวไว้ในคำพิพากษาว่าห้ามเข้าไปในท้องที่ใด ตำบลใด หรือสถานที่ใดให้ชัดเจน และการห้ามดังกล่าวนี้มักเพื่อที่จะกันตัวผู้ถูกห้ามออกห่างจากสถานที่หรือบริเวณที่ตนมีอิทธิพล หรือที่ตนอาศัยจากการที่ได้ไปยังสถานที่นั้น ๆ เป็นมูลเหตุเพื่อให้เกิดการกระทำความผิดขึ้น

หลักเกณฑ์การห้ามเข้าเขตกำหนด

หลักเกณฑ์การห้ามเข้าเขตกำหนดนั้นมาตรา 45 บัญญัติว่า เมื่อศาลพิพากษาลงโทษผู้ใด และศาลเห็นสมควรเพื่อความปลอดภัยของประชาชน ไม่ว่าจะมีความชังหรือไม่ ศาลอาจสั่งในพิพากษาว่าเมื่อผู้นั้นพ้นโทษตามคำพิพากษาแล้ว ห้ามมิให้ผู้นั้นเข้าเขตกำหนดเป็นเวลาไม่เกินห้าปี

จากหลักที่บัญญัติไว้ในมาตรา 45 ดังกล่าวนั้นอาจแยกหลักเกณฑ์การห้ามเข้าเขตกำหนดไว้ว่า ในกรณีที่ศาลจะห้ามบุคคลใดเข้าเขตกำหนดนั้นมีหลักเกณฑ์ ดังนี้

1. ผู้นั้นถูกศาลพิพากษาให้ลงโทษ ซึ่งต้องดู ข้อเท็จจริงว่า ต้องถูกลงโทษจริง ๆ มิใช่เพียงแต่พิพากษาว่ากระทำผิดแล้วรอ การกำหนดโทษหรือรอการลงโทษ เพราะกรณีดังกล่าวนี้ แม้ไปกระทำ ความผิดขึ้นศาลก็อาจดำเนินการตามมาตรา 58 ได้ และคำว่าศาล พิพากษาให้ลงโทษนั้นจะเป็นโทษชนิดหนึ่งหรือหลายชนิด (มาตรา 18) ก็ได้

2. ศาลห้ามเข้าเขตกำหนด เพื่อความปลอดภัยของประชาชน การห้ามเข้าเขตกำหนดนี้ เป็นกรณีที่มีถึงความปลอดภัยของ ผู้อื่นซึ่งเป็นมหาชน เพราะกรณีซึ่งเป็นความปลอดภัยของเอกชนนั้น เป็นกรณีที่อาจใช้หลักเกณฑ์ตามมาตรา 46 ได้อยู่แล้ว และการห้ามเข้า เขตกำหนด ดังกล่าวนี้ หากผู้ถูกห้ามเข้าเขตกำหนดฝ่าฝืนคำสั่งศาล ก็มีบทลงโทษอยู่ในมาตรา 94 กล่าวคือ ผู้ใดต้องคำพิพากษาห้ามเข้า เขตกำหนดตามมาตรา 45 เข้าไปในเขตกำหนดนั้น ต้องระวางโทษ จำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

3. ศาลสั่งห้ามเข้าเขตกำหนดโดยไม่มีคำขอก็ได้ กล่าวคือ การสั่งห้ามเข้าเขตกำหนดที่ศาลกำหนดไว้ในคำพิพากษานี้ เป็นดุลพินิจที่ศาลสั่งได้เอง โดยไม่ต้องมีคำขอหรือจะมีคำขอก็ได้

4. ห้ามเข้าเขตกำหนดเป็นเวลาไม่เกินห้าปี จำนวน ปริมาณห้าปีนั้นเป็นอัตราชั้นสูง กล่าวคือ ศาลจะสั่งห้ามมิให้เข้าเขต กำหนดเป็นเวลาเท่าใดก็ได้ แต่กำหนดอย่างสูงต้องไม่เกินไปกว่า ห้าปี